Quelle: http://manuscripta.at/?ID=36543
Copyright: Göttweig, Benediktinerstift

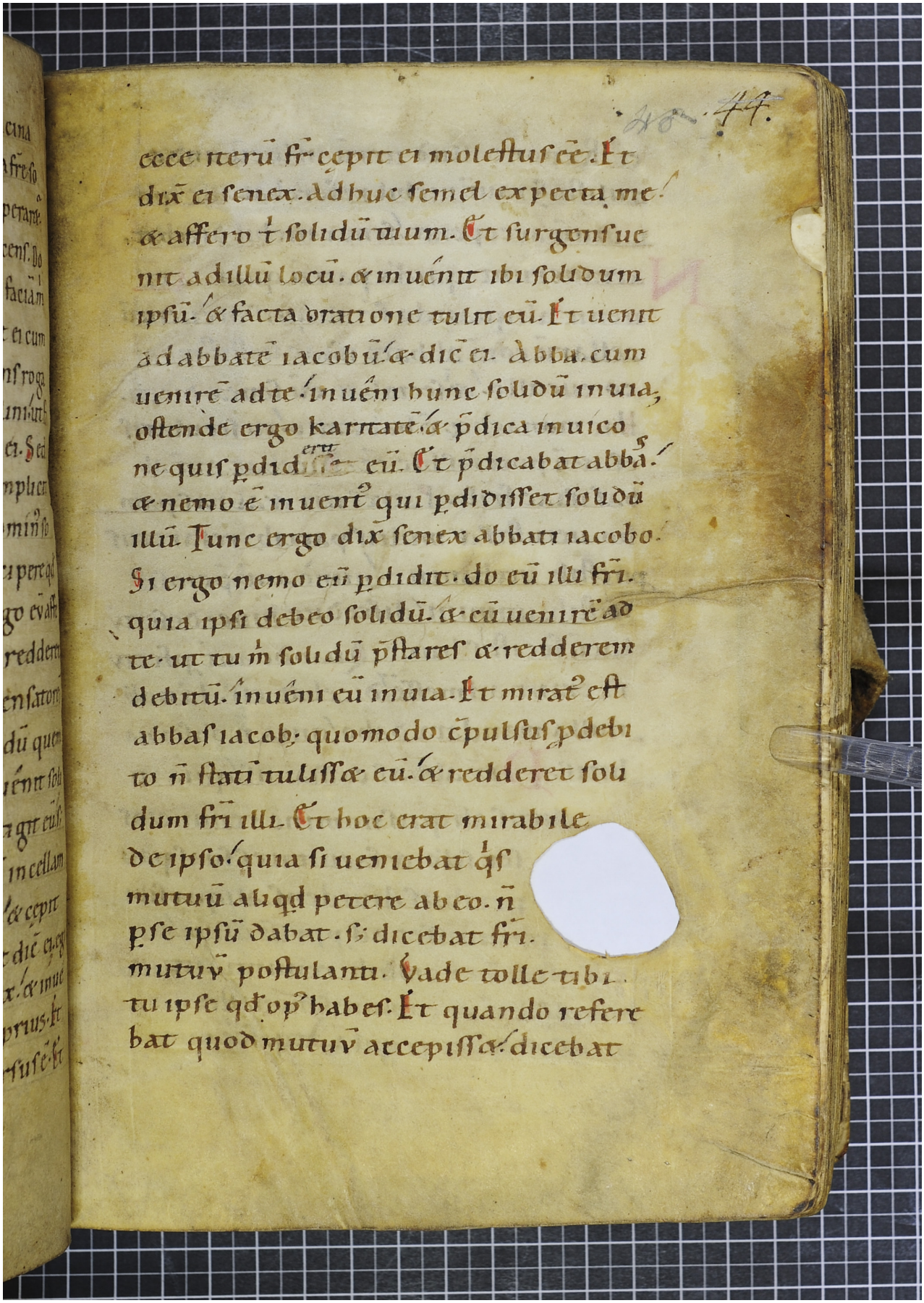

ecce iterū fr̄ cepit ei molestus ēe. Et
dix̄ ei senex. Adhuc semel expecta me.
& affero t̄ solidū tuum. Et surgens ue
nit ad illū locū. & inuēnit ibi solidum
ipsū. & facta oratione tulit eū. Et uenit
ad abbatē iacobū. & dic̄ ei. Abba. cum
uenirē ad te. inuēni hunc solidū in uia,
ostende ergo karitatē. & p̄dica in uico
ne quis p̄did[erit] eū. Et p̄dicabat abbas.
& nemo ē inuent̄ qui p̄didisset solidū
illū. Tunc ergo dix̄ senex abbati iacobo.
Si ergo nemo eū p̄didit. do eū illi fri.
quia ipsi debeo solidū. & cū uenirē ad
te. ut tu m̄ solidū p̄starēs. & redderem
debitū. inuēni eū in uia. Et mirat̄ est
abbas iacob. quomodo c̄pulsus p̄debi
to n̄ statī tulisset eū. & redderet soli
dum fri illi. Et hoc erat mirabile
de ipso. quia si ueniebat q̄s
mutuū aliqd petere ab eo. n̄
p̄se ipsū dabat. s̄ dicebat fri.
mutuū postulanti. Vade tolle tibi.
tu ipse qd̄ op̄ habes. Et quando refere
bat quod mutuū accepisset. dicebat